

Dosar nr. [REDACTED]

ROMÂNIA
JUDECĂTORIA SECTORUL 1 BUCUREȘTI
SECȚIA A-II-A CIVILĂ

SENTINȚA CIVILĂ Nr. 4063/2020
Ședința din Camera de consiliu din data de 15.07.2020
Instanța constituită din:

PREȘEDINTE [REDACTED]
GREFIER [REDACTED]

Pe rol se află judecarea cauzei Litigii cu profesioniștii privind pe reclamanta S.C. [REDACTED] S.R.L., pe pârâta S.C. [REDACTED] ASIGURARE S.A. și pe intervenienta [REDACTED], având ca obiect *cerere de valoare redusă 3614,80 lei.*

Dezbaterile au avut loc în ședința din Camera de consiliu din data de 02.07.2020 fiind consemnate în încheierea de ședință de la acea data care face parte integrantă din prezenta și când instanța a amânat pronunțarea pentru astăzi, data de 15.07.2020 când, deliberând, a hotărât următoarele:

INSTANȚA,

Deliberând asupra cauzei civile de față, constată următoarele:

Prin formularul de cerere de valoare redusă, înregistrat pe rolul acestei instanțe la data de 29.11.2019, sub nr. [REDACTED], reclamanta S.C. [REDACTED] S.R.L. a solicitat, în contradictoriu cu pârâta S.C. [REDACTED] ASIGURARE S.A. și cu intervenientul [REDACTED], obligarea pârâtei la plata sumei de 3.614,80 lei cu titlu de diferență despăgubire pentru repararea prejudiciului suferit prin avarierea autoturismului marca Dacia, cu număr de înmatriculare IF- [REDACTED]-SRG; precum și la plata penalităților de 0,2% pe zi de întârziere calculate de la data de 16.05.2019 până la data plății integrale, cu cheltuieli de judecată.

În motivarea cererii, reclamanta a arătat că, în accidentul de circulație din data de 04.03.2019, constatat prin constatarea amiabilă de accident, au fost implicate autovehiculul marca Mercedes cu număr de înmatriculare B [REDACTED]-RRR, asigurat de răspundere civilă conform poliței RCA emise de societatea pârâtă și valabile la data producerii accidentului, respectiv autoturismul marca Dacia, cu număr de înmatriculare IF-14-SRG, proprietatea numitului [REDACTED]. Reclamanta a arătat că autoturismul din urmă a fost introdus pentru reparație la societatea sa, care a efectuat reparația acestuia și a emis documentele de reparație, respectiv factura fiscală nr. FTRK 190360 din 21.03.2019 și devizul de reparații, conform soluțiilor tehnologice necesare aducerii autoturismului în starea de dinaintea producerii accidentului. După finalizarea reparațiilor, proprietarul auto a depus la societatea pârâtă cererea de despăgubire, însoțită de documentele de reparație, solicitând plata despăgubirii în cuantum de 24.909,78 lei. Reclamanta a învederat că, la data de 16.05.2019, pârâta a achitat în contul său suma de 21.294,98 lei. Aceasta a apreciat că diminuarea despăgubirii nu este întemeiată și justificată, față de dispozițiile legale aplicabile, respectiv Norma nr. 20/2017 și Legea nr. 132/2017. A mai arătat că, la data de 14.03.2019, între proprietarul autoturismului și reclamantă, s-a încheiat contractul de cesiune având ca obiect contravaloarea despăgubirii în cuantum de 24.909,78 lei.

În drept, au fost invocate dispozițiile Legii nr. 132/2017, precum și cele ale Normei ASF nr. 20/2017.

În dovedire, reclamanta a depus înscrișuri (filele 12-37)

S-a depus dovada achitării taxei judiciare de timbru de 200 lei (fila 1).

La data de 07.01.2020 s-a înregistrat la dosar **formularul de răspuns completat de pârâtă** (filele 48-55), prin care s-a invocat excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei ca urmare a constatării nulității contractului de cesiune și, implicit, iar, în subsidiar, s-a solicitat respingerea acțiunii ca neîntemeiată.

În motivare, pârâta a arătat că cesiunea nu a fost plătită, iar în lipsa prețului, în concret contractul de cesiune de creanță este o donație, care nu a fost încheiat în formă autentică, iar această neregularitate se sancționează cu nulitatea absolută a contractului. Pe fondul cauzei, pârâta a arătat că, potrivit formularului de constatare amiabilă, vinovat de producerea evenimentului rutier din data de 04.03.2019 este intervenientul Boanță Raluca, conducătorul autoturismului cu număr de înmatriculare B-■■■■RRR, asigurat la societatea sa cu polița RCA seria RO/26/J26/JA nr. 090177679, valabilă la data evenimentului. Pârâta a arătat că, în baza avizării de daună, a fost deschis dosar de daună, în cadrul căreia persoana prejudiciată, ■■■■■■■■■■, a depus cererea de despăgubire la data de 28.04.2019, prin care a solicitat plata sumei de 24.909,78 lei în contul unității reparatoare – reclamanta din prezenta cauză, depunând un deviz de reparație și factura aferentă, respectiv o copie a contractului de cesiune. Pârâta a susținut că, în urma verificărilor efectuate de personalul său de specialitate, a constatat o serie de nereguli la întocmirea devizului și facturii aferente pentru repararea autoturismului marca Dacia cu număr de înmatriculare IF■■■-SRG, constând în introducerea unor costuri auxiliare, ce nu au fost necesare procesului de reparație sau care nu au făcut obiectul constatării și pentru care au fost adoptate soluții tehnice care nu erau necesare. Cu titlu de exemplu, au fost enumerate: spălat auto, husă scaun, husă volan, antifon, clapetă combustibil, rezervor combustibil, golire/umplere rezervor combustibil. S-a învederat că devizul depus de reclamantă respectă costurile de readucere a vehiculului la starea anterioară producerii accidentului și s-au avut în vedere piese și materiale care pot fi utilizate legal în procesele de reparații în România și statele membre, iar tariful orar afișat al unității reparatoare a fost respectat, și anume 250 lei/h.

În drept, au fost invocate prevederile Normei A.S.F. nr. 20/2017 și ale Legii nr. 132/2017.

În susținerea cererii, pârâta a depus înscrișuri (filele 56-65) și s-a solicitat încuviințarea probei cu înscrișuri.

La data de 27.01.2020, la dosar s-a înregistrat **răspunsul la întâmpinare depus de reclamantă** (filele 72-75), prin care a solicitat respingerea excepției și a apărărilor invocate de pârâtă. S-a solicitat decăderea pârâtei din dreptul de a mai formula obiecțiuni față de suma solicitată cu titlu de despăgubire pentru reparațiile autovehiculului avariat.

La data de 05.02.2020 (filele 77-78), pârâta a depus note scrise, prin care a reiterat faptul că devizul de reparație emis de reclamantă include o diferență nejustificată de preț pentru un număr mare de repere, precum și că valoarea de 2.746,61 lei pentru panoul lateral depășește cu mult prețul de listă pentru piesele originale furnizate de către importatori. Aceleași aprecieri au fost făcute cu privire la bara protecție spate și punte spate.

Deși legal citat, **intervenientul nu a depus întâmpinare** și nu a formulat apărări pe altă cale.

La termenul de judecată din data de 06.02.2020 (fila 84), instanța a unit cu fondul excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, invocată de pârâtă prin întâmpinare, și a încuviințat proba cu înscrisuri și proba cu expertiza în specialitatea autovehicule, raportul de expertiză fiind depus la filele 112-117.

Analizând, în temeiul art. 248 alin. (1) Cod procedură civilă, excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, invocată de pârâtă prin întâmpinare, instanța constată că este neîntemeiată pentru următoarele motive:

Conform art. 36 Cod procedură civilă, calitatea procesuală rezultă din identitatea dintre părți și subiectele raportului juridic litigios dedus judecătii, reclamantul fiind cel care trebuie să justifice atât calitatea procesuală activă, cât și calitatea procesuală pasivă a persoanei pe care a chemat-o în judecată.

Instanța reține că, în prezenta cauză, reclamanta S.C. [REDACTED] S.R.L. a solicitat obligarea pârâtei S.C. [REDACTED] ASIGURARE S.A. la plata sumei de 3.614,80 lei reprezentând contravaloarea diferenței de despăgubire datorate de aceasta, în calitate de asigurător R.C.A. în dosarul de daună nr. BU-10-00-001145-2019, pentru evenimentul rutier din data de 04.03.2019, în urma căruia a fost avariat autoturismul cu număr de înmatriculare IF-14-SRG, aflat în proprietatea domnului Stoica Marian, conform certificatului de înmatriculare aflat la fila 36.

Între Stoica Marian, în calitate de cedent, și reclamanta S.C. [REDACTED] S.R.L., în calitate de cesionar, a fost încheiat contractul de cesiune de creanță din 14.03.2019, modificat prin Actul adițional din 21.03.2019 (filele 19-34), având ca obiect cedarea, în mod irevocabil și necondiționat, a dreptului de creanță reprezentant de contravaloarea despăgubirilor în legătură cu accidentul din data de 04.03.2019 în urma căruia a fost avariat autoturismul cu număr de înmatriculare IF-14-SRG și pentru care a fost deschis dosarul de daună nr. BU-10-00-001145-2019, în cadrul căruia s-a stabilit valoarea despăgubirii ca fiind de 24.909,78 lei. De asemenea, au fost transferate toate drepturile pe care cedentul le are în legătură cu creanța cedată, precum și drepturile de garanție și toate celelalte accesorii ale creanței.

Instanța reține că pârâta a înțeles să invoce *excepția nulității contractului de cesiune* în raport de faptul că prețul nu a fost plătit și că acest contract nu a fost întocmit în formă autentică.

Cesiunea de creanță este convenția prin care creditorul (cedent) transmite o creanță a sa unei alte persoane (cesionar), iar, din momentul realizării acordului de voințe, creanța trece în patrimoniul cesionarului cu toate drepturile pe care i le conferea cedentului, cesionarul devenind creditor în locul cedentului prin preluarea tuturor drepturilor acestuia (art. 1.566 și următoarele Cod civil).

Potrivit art. 1.246 alin. (1) Cod civil, orice contract încheiat cu încălcarea condițiilor cerute de lege pentru încheierea sa valabilă este supus nulității, dacă prin lege nu se prevede o altă sancțiune. De asemenea, conform art. 1.248 alin. (1) Cod civil, contractul încheiat cu încălcarea unei dispoziții legale instituite pentru ocrotirea unui interes particular este anulabil.

Așadar, nulitatea absolută este aceea care sancționează nerespectarea, la încheierea actului juridic civil, a unei norme juridice care ocrotește un interes general, deci a unei norme juridice imperative de ordine publică, în timp ce nulitatea relativă este sancțiunea care intervine, în cazul în care, la încheierea unui act juridic civil, nu sunt respectate dispozițiile referitoare la condițiile de validitate ale actului juridic instituite pentru ocrotirea unui interes privat, astfel încât acel act nu va mai produce, în tot sau în parte, efecte juridice.

Or, pârâta nu a invocat vreo cauză de nulitate absolută/relativă prevăzută de lege cu privire la contractului de cesiune, invocând, generic, lipsa prețului, deși în contractul de cesiune la art. 2 se prevede că cesiune se face cu titlu oneros, iar prețul este egal cu valoarea creanței cesionate. Acesta nu va fi plătit în numerar de către cedent cesionarului, ci reprezintă valoarea lucrărilor de reparație efectuate de cesionat la automobilul cedentului

Instanța mai reține că nici o dispoziție legală nu impune, sub sancțiunea nulității absolute, încheierea contractului de cesiune în formă autentică.

Pe cale de consecință, având în vedere toate aceste considerente, instanța reține că, în baza contractului de cesiune din data de 14.03.2019, reclamanta, în calitate de cesionar, este îndreptățită să solicite pârâtei (debitorului cedat) plata sumei de 3.614,80 lei reprezentând contravaloarea diferenței de despăgubire.

Prin urmare, reținând că excepția nulității contractului de cesiune este neîntemeiată, instanța urmează să respingă excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, ca neîntemeiată.

Analizând informațiile furnizate de ambele părți, pe baza probelor administrate, instanța reține, pe fondul cauzei, următoarele:

În fapt, la data de 04.03.2019, în jurul orei 14:00, autoturismul marca Mercedes cu număr de înmatriculare B-RRR, condus de către intervenientul forțat , a intrat în coliziune cu autoturismul marca Dacia cu număr de înmatriculare IF-14-SRG, motiv pentru care a fost întocmită fișa de constatare amiabilă de accident (fila 35).

Autoturismul condus de către intervenientul forțat, cu număr de înmatriculare B-RRR, avea încheiată polița de asigurare de răspundere civilă auto RCA la societatea pârâtă, nr. 00090177679 din 05.03.2018, valabilă la data producerii accidentului.

La data producerii accidentului, autovehiculul înmatriculat sub nr. IF-SRG, se afla în proprietatea domnului Stoica Marian (fila 36) și a fost reparat de reclamanta S.C. Y S.R.L. valoarea reparațiilor fiind de 24.909,78 lei, conform devizului de reparații din 15.03.2019 (filele 27-30) și facturii seria FTRK nr. 190360 din 21.03.2019 (fila 26).

Prin cererea de despăgubire nr. 8447 din 28.03.2019 (fila 60), s-a solicitat pârâtei plata despăgubirii în cuantum de 24.909,78 lei, în baza devizului de reparație și facturii fiscale menționate.

La data de 16.05.2019, pârâta a achitat suma de 21.294,98 lei, cu titlu de despăgubiri pentru avariile produse autoturismului marca Dacia cu număr de înmatriculare IF-14-SRG (fila 25).

Instanța reține, **în drept**, aplicabilitatea dispozițiilor art. 1.349 Cod civil și cele ale art. 1357 – 1371 Cod civil privind răspunderea civilă delictuală pentru fapta proprie, Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie și Norma ASF nr. 20/2017.

De asemenea, dispozițiile art. 1.381 – 1395 prevăd regulile aplicabile în ceea ce privește repararea prejudiciului în cazul răspunderii delictuale.

Potrivit art. 1.349 Cod civil „(1) Orice persoană are îndatorirea să respecte regulile de conduită pe care legea sau obiceiul locului le impune și să nu aducă atingere, prin acțiunile ori inacțiunile sale, drepturilor sau intereselor legitime ale altor persoane. (2) Cel care, având discernământ, încalcă această îndatorire răspunde de toate prejudiciile cauzate, fiind obligat să le repare integral”.

Totodată, art. 1.357 Cod civil statuează următoarele: „(1) Cel care cauzează altuia un prejudiciu printr-o faptă ilicită, săvârșită cu vinovăție, este obligat să îl repare. (2) Autorul prejudiciului răspunde pentru cea mai ușoară culpă”.

Din analiza celor două texte legale reiese că incidența răspunderii civile delictuale într-un caz concret presupune întrunirea cumulativă a următoarelor condiții: săvârșirea unei fapte ilicite; producerea unui prejudiciu; existența unei legături de cauzalitate între fapta ilicită și prejudiciu; vinovăția autorului faptei ilicite.

Îndeplinirea acestor condiții nu este contestată în cauză, ambele părți fiind de acord cu faptul că intervenientul forțat a săvârșit, din culpă, o faptă ilicită ce a cauzat prejudicii numitului [REDACTED].

Instanța reține că înscrisurile de la dosar converg către concluziile părților, dat fiind că: fapta ilicită și culpabilă a intervenientului forțat constă în nepăstrarea unei distanțe corespunzătoare față de autovehiculul din fața sa, fiind nesocotite, astfel, prevederile art. 51 din O.U.G. nr. 195/2002 privind circulația pe drumurile publice; fapta intervenientului a condus la avarierea autoturismului marca Dacia, înmatriculat cu numărul IF [REDACTED]-SRG, prejudiciind pe proprietarul acestuia; între faptă și prejudiciu există, în mod evident, o legătură de cauzalitate, iar vinovăția a fost asumată expres de către intervenientul forțat.

Dezacordul părților, cel care, de altfel, a și generat prezentul litigiu, poartă însă asupra cuantumului despăgubirilor necesar a fi acordate cu titlu de contravaloare a reparațiilor autovehiculului avariat stabilite de reclamantă, pârâta criticând adaosul de 55% aplicat cantității de vopsea aplicate, precum și adaosul comercial aplicat pieselor de schimb.

În ce privește modalitatea de stabilire a despăgubirilor, instanța reține incidența următoarelor dispoziții:

- art. 11 alin. 2 lit. c) din Legea nr. 132/2017 privind asigurarea obligatorie de răspundere civilă auto pentru prejudicii produse terților prin accidente de vehicule și tramvaie: „(2) Fără a se depăși limitele de răspundere prevăzute în contractul RCA, în conformitate cu prevederile art. 6 alin. (4) și (5) și în condițiile în care evenimentul asigurat s-a produs în perioada de valabilitate a contractului RCA, asigurătorul RCA acordă despăgubiri în bani pentru: c) *costuri privind readucerea vehiculului la starea dinaintea evenimentului asigurat, dovedite cu documente emise prin sisteme specializate sau prin documente emise în condițiile legii;*”

- art. 14 alin. (1) și (3) din Legea nr. 132/2017: “(1) *Despăgubirile se acordă în cuantum egal cu întinderea prejudiciului până la limita maximă de răspundere a asigurătorului RCA care este egală cu cea mai mare valoare dintre limita de răspundere prevăzută în legislația aplicabilă și cea prevăzută în contractul RCA, iar asigurătorul este obligat să comunice valoarea maximă de despăgubire, la cererea păgubitului sau a mandatarului acestuia, în termen de 7 zile calendaristice (.....) (3) Valoarea reparației se stabilește folosind sistemele de evaluare specializate sau prin documente emise în condițiile legii în care unitatea reparatoare auto își poate utiliza propria valoare a orei de manoperă afișată*”.

- art. 22 din același act normativ, “(1) *Despăgubirea se stabilește și se plătește în conformitate cu prevederile art. 14, iar în cazul stabilirii despăgubirii prin hotărâre judecătorească, drepturile persoanelor prejudiciate prin accidente produse de vehicule aflate în proprietatea persoanelor asigurate în România se exercită împotriva asigurătorului RCA, în limitele obligației acestuia cu citarea obligatorie a persoanei/persoanelor răspunzătoare de producerea accidentului în calitate de intervenienți forțați. (2) Pentru prejudiciile produse bunurilor, despăgubirile se stabilesc pe baza prețurilor de referință pe piață la data producerii riscului asigurat*”.

- art. 23 din Norma A.S.F. nr. 20/2017, „(1) *La stabilirea ofertei de despăgubire după identificarea vehiculelor și evidențierea complexității structurii de echipare, a dotărilor de serie și optionale, se iau în considerare următoarele: a) pentru evaluarea costurilor de readucere a vehiculului la starea anterioară producerii evenimentului:(i)*

piese și materiale noi care pot fi utilizate legal în procesele de reparație în România și statele membre; (ii) manopera aferentă reparației și cea aferentă operațiilor necesare din punct de vedere tehnic și tehnologic, conform tehnologiei producătorului”.

- art. 24 alin. (1) și (4) din aceeași normă prevede: (1) *În cazul daunelor la vehicule despăgubirea are în vedere acoperirea costurilor privind: a) readucerea la starea anterioară producerii accidentului; (...) (4) Evaluarea costului prevăzut la alin. (1) lit. a) conține costul reparațiilor părților componente sau pieselor avariate sau costul de înlocuire a acestora, inclusiv cheltuielile pentru materiale, de demontare și montare aferente reparațiilor și înlocuirilor necesare ca urmare a pagubelor produse prin respectivul accident de vehicul.*

Din interpretarea dispozițiilor legale de mai sus, rezultă că în cazul daunelor la vehicule, despăgubirea are în vedere acoperirea costurilor de readucere a vehiculului la starea anterioară producerii accidentului, care poate consta atât în costul reparațiilor părților componente sau a pieselor avariate, cât și în costul de înlocuire părților componente sau a pieselor avariate, așa cum este cazul și în prezenta cauză.

Pentru prejudiciile produse, despăgubirile se stabilesc pe baza prețurilor de referință pe piață la data producerii riscului asigurat, calculate într-un sistem de evaluare specializat, astfel cum este definit la art. 2 lit. h) din Norma A.S.F. nr. 20/2017 (aplicația informatică care se bazează pe un ansamblu de date, metode și algoritmi de calcul care este utilizat ca suport în stabilirea costurilor de reparație a vehiculelor și bunurilor avariate, precum și/sau la stabilirea valorii de piață a acestora la data evenimentului), care presupune și efectuarea calculelor în vederea estimării costurilor de reparație sau de înlocuire a părților componente ale acestora.

În costurile de reparație sau de înlocuire sunt incluse elemente specifice de calcul precum adaosuri, însă trebuie distins între, pe de o parte, adaosul practicat de unitate reparatoare auto, care este o persoană juridică ce are înscris ca obiect de activitate executarea de lucrări de întreținere și reparație a vehiculelor și este autorizată pentru această activitate de către Registrul Auto Român, conform legii, și, pe de altă parte, adaosul practicat de către producătorii și importatorii autorizați ai pieselor de origine, la care se apelează în cazul înlocuirii părților componente sau a pieselor avariate.

Așadar, pe de o parte, se reține că reclamanta este o unitate reparatoare auto și că aceasta poate efectua lucrări de reparație a vehiculelor contra unui cost în care se include și adaosul acesteia. Pe de altă parte, atunci când se impune înlocuirea părților componente sau a pieselor avariate ale autovehiculului, valoarea lor trebuie calculată într-un sistem de evaluare specializat care permite efectuarea calculelor în vederea estimării costurilor de înlocuire a acestora pe baza prețurilor de referință de pe piață la data producerii riscului asigurat. *În aceste prețuri de referință este inclus și adaosul practicat de producătorii și importatorii autorizați ai pieselor de origine.*

În acest sens, se mai reține că sistemul de specialitate Audatex cuprinde prețuri de referință ale pieselor (preț de intrare, adică prețul de achiziție al piesei de la producător și adaosul comercial), recomandate de producători.

Astfel, prețul de referință de pe o piață reprezintă o medie a prețurilor cu adaos comercial practicate de către producătorii și importatorii autorizați ai pieselor de origine, iar această modalitate de evaluare a componentelor și pieselor vehiculelor se aplică indiferent de prețul mai mic sau mai mare la care au fost achiziționate în concret acestea, fiind vorba despre o evaluare legală obligatorie a prejudiciului suferit de proprietarul vehiculului avariat.

Cu alte cuvinte, în vederea stabilirii despăgubirii, care presupune acoperirea costurilor privind readucerea la starea anterioară producerii accidentului și care se acordă într-un quantum egal cu întinderea prejudiciului, unitatea reparatoare are dreptul de a

aplica un adaos comercial cu privire la obiectul său de activitate, respectiv acela de executare de lucrări de întreținere și de reparație a vehiculelor.

În schimb, atunci când procedează la înlocuirea componentelor și pieselor vehiculelor, unitatea reparatoare este obligată să stabilească valoarea lor într-un sistem de evaluare specializat pe baza prețurilor de referință de pe piață la data producerii riscului asigurat, *fără a avea dreptul de a adăuga propriul adaos comercial*.

În caz contrar, în lipsa unui criteriu obiectiv de evaluare, prețul pieselor ar fi lăsat la discreția unităților reparatoare care, pentru maximizarea profitului, ar putea să treacă orice adaos comercial până la limita maximă de răspundere a asiguratorului RCA, eludând regula conform căreia despăgubirea se acordă într-un quantum egal cu întinderea reală a prejudiciului.

A îmbrățișa opinia reclamantei privind modul de interpretare și aplicare a dispozițiilor legale sus menționate dă naștere și altor întrebări legitime, respectiv care ar fi fost valoarea despăgubirii datorată de asiguratorul RCA în ipoteza în care, la emiterea calculului de reparații, unitatea reparatoare ar introduce alte valori vădit exagerate prin raportare la prețurile practicate de ceilalți prestatori de servicii din domeniu (cu titlu de exemplu manopera 10.000 lei/ora și/sau un adaos pentru piese și vopsitorie de 3000%).

Din analiza devizului întocmit în sistemul de specialitate Audatex atașat cererii de despăgubire, (filele 27-30), comparativ cu devizul întocmit de pârâtă folosind același sistem Audatex (filele 56-58), rezultă că reclamanta a aplicat pentru materialele de vopsitorie un procent de 160% la prețul stabilit, precum și că pentru piesele de schimb aferente unui autoturism marca Dacia au fost introduse valori semnificativ mai mari decât cele generate automat de sistemul DAT, aplicând un adaos între 30%-50% la prețul de referință al pieselor folosite la repararea vehiculului. Astfel, reclamanta a introdus pentru panoul lateral spate dreapta valoarea de 2.746,61 lei, spre deosebire de 1.831,07 lei; pentru apărătoarea pasaj roată spate dreapta valoarea de 158,61 lei, spre deosebire de 105,74; pentru setul adeviziv 1 comp. geam spate/lunetă valoarea de 168,72 lei, spre deosebire de 112,48 lei; pentru cartuș auxiliar valoarea de 131,99 lei spre deosebire de 87,99 lei; pentru bara protecție spate valoarea de 1.120,83 lei spre deosebire de 747,22 lei; precum și pentru puntea spate valoarea de 3.331,71 lei spre deosebire de 2.221,14 lei). Totodată, instanța constată că au fost incluse costuri auxiliare și servicii a căror utilitate nu a fost dovedită, în raport de daunele produse autoturismului marca Dacia și de operațiunile necesare aducerii acestui autoturism la starea de dinaintea accidentului (spălat auto, husă scaun, husă volan, antifon, clapetă combustibil, rezervor combustibil, golire/umplere rezervor combustibil).

Instanța mai reține că, deși în cauză s-a încuviințat și administrat proba cu expertiza în specialitatea auto, iar dl. expert judiciar Ion Dorinel Beldimănescu a întocmit și depus raportul de expertiză (filele 112-116), în concret, domnul expert nu a calculat contravaloarea despăgubirii datorate pentru repararea autoturismului marca Dacia cu nr. de înmatriculare IF-14-SRG, ci s-a limitat la a aprecia că devizul de reparație în sistem Audatex emis de reclamantă este corect, fără a avea în vedere și criticile pârâtei referitoare la adaosul comercial la piesele auto și la cantitatea de vopsea utilizată, respectiv 160% față de 100%.

În asemenea condiții, conduita reclamantei apare ca fiind una abuzivă, iar pentru a ajunge la această concluzie, instanța are în vedere următoarele elemente: prețul pieselor a fost stabilit în mod unilateral de către reclamantă; despăgubirea nu a fost plătită niciodată de către persoana păgubită, principalul beneficiar al normelor din materia asigurării; persoana păgubită a cesionat reclamantei creanță deținută împotriva pârâtei.

Aceste aspecte conduc instanța la concluzia că reclamanta a dezvoltat o practică comercială abuzivă, constând în stabilirea unor adaosuri comerciale mari în relația cu terții păgubiți care cad sub incidența normelor din materia asigurării de răspundere civilă

delictuală, fiind conștientă de faptul că, oricum, prin mecanismul cesiunii de creanță, chiria nu va ajunge să fie plătită niciodată de către partenerul contractului, ci de către un terț, respectiv asiguratorul de răspundere delictuală.

Apelând la instituția cesiunii de creanță, operatorul economic se pune la adăpost față de un eventual refuz al terțului păgubit de a închiria autovehiculul la un preț atât de mare, întrucât atâta vreme cât terțului păgubit nu i se cere să plătească această sumă, ci doar să cesioneze o creanță, nu există motive pentru care acesta ar refuza închirierea.

Or, rațiunea legii este aceea de a-l despăgubi pe terțul păgubit prin accident, iar nu aceea de a permite unor societăți comerciale ca, prin diferite subterfugii, să se îmbogățească nejustificat pe seama altora.

Comportându-se astfel, reclamanta deturneză dreptul său (dobândit prin cesiune de la persoana păgubită prin accident) de la finalitatea sa economică, în concret de la nevoia de a asigura repararea prejudiciului suferit prin producerea unui accident de circulație, atitudine care se circumscrie conceptului de abuz de drept, ale cărui coordonate sunt trasate de art. 15 Cod civil conform căruia „Niciun drept nu poate fi exercitat în scopul de a vătăma sau păgubi pe altul ori într-un mod excesiv și nerezonabil, contrar bunei-credințe”, și care se impune a fi sancționată în mod corespunzător.

Sanctiunea naturală a abuzului de drept este refuzul concursului statal în exercitarea dreptului în coordonatele care îl definesc ca abuziv.

Sușinerile reclamantei în sensul că poate percepe o varietate de tarife și adaosuri comerciale, pe care nu este obligată să le alinieze cu cele ale altor unități reparatoare, sunt nedovedite, având în vedere că nu a depus vreo dovadă în sensul că adaosurile incluse în devizul de reparații sunt percepute de această unitate reparatoare pe piața liberă.

În prezenta cauză, instanța constată că nu a existat nici o minimă negociere a prețului practicat de unitatea reparatoare, aceasta fiind chiar emitentul documentelor justificative în baza cărora solicită plata despăgubirilor care i-au fost cesionate de către persoana prejudiciată. Or, atât timp cât persoana prejudiciată și unitatea reparatoare au cunoscut faptul că valoarea reparațiilor se suportă de către asigurator, reclamanta dobândind dreptul de creanță constând în valoarea reparațiilor pe care ea însăși le-a efectuat, nu se poate vorbi despre o stabilire a prețului facturat în urma unei negocieri purtate între unitatea reparatoare și beneficiar, fiind necesară dovedirea includerii în devizul de reparații a prețurilor practicate în mod curent de către unitatea reparatoare corespunzător prețurilor medii practicate de celelalte unități reparatoare și de reprezentanțele auto, dovadă pe care reclamanta nu a făcut-o.

Prin urmare, se constată că în mod justificat, societatea de asigurare a refuzat plata sumei de 3.614,80 lei, iar faptul că la dosar s-a depus factura nr. seria FTRK nr. 190360 din 21.03.2019 (fila 26) nu înseamnă că reclamanta are automat dreptul la plata în mod integral a despăgubirii astfel calculate, în cazul în care aceasta depășește întinderea prejudiciului real, conform art. 14 alin. (1) din Legea nr. 132/2017.

Văzând soluția dată capătului principal de cerere, instanța va respinge, ca neîntemeiat, și capătul accesoriu de cerere având ca obiect obligarea pârâtei la plata penalităților de întârziere, dat fiind că penalitățile de întârziere sunt datorate numai prin raportare și condiționat de existența unei obligații principale de plată.

În concluzie, instanța va respinge cererea de chemare în judecată formulată de reclamantă ca neîntemeiată, în ansamblul ei.

Întrucât reclamanta este cea care a pierdut procesul, instanța reține, raportat la art. 453 Cod procedură civilă, că aceasta datorează pârâtei, cu titlu de cheltuieli de judecată, suma de 400 lei, reprezentând onorariu de expert, achitat conform dovezii de la fila 94.

De asemenea, instanța va lua act că pârâta își rezervă dreptul de a solicita cheltuieli de judecată constând în onorariu avocațial pe cale separată.

**PENTRU ACESTE MOTIVE,
ÎN NUMELE LEGII,
HOTĂRĂȘTE:**

Respinge ca neîntemeiată, excepția lipsei calității procesuale active a reclamantei, invocată de pârâtă, prin întâmpinare.

Respinge, ca neîntemeiată, acțiunea privind pe reclamanta S.C. [REDACTED] S.R.L., înregistrată la Registrul comerțului sub nr. [REDACTED], CUI [REDACTED], cu *sediul ales* la C.I.A. [REDACTED], în sector 5, București, Bd. [REDACTED] nr. [REDACTED], et. 3, Biroul A3, pe pârâta S.C. [REDACTED] ASIGURARE S.A., înmatriculată în Registrul Comerțului sub nr. [REDACTED], CUI RO [REDACTED], cu *sediul ales* la Cab. Av. Iancu Marian Șalapa, în sector 2, București, Bd. Ferdinand I, nr. 134 și pe intervenienta [REDACTED], având CNP [REDACTED], cu domiciliul în sector 2, București, [REDACTED] nr. [REDACTED], sc. [REDACTED].

Obligă pe reclamantă la plata către pârâtă a cheltuielilor de judecată de 400 lei, reprezentând onorariu de expert.

Ia act că pârâta își rezervă dreptul de a solicita cheltuieli de judecată constând în onorariu avocațial pe cale separată.

Executorie.

Cu drept de a formula apel în termen de 30 zile de la comunicare.

Cererea și motivele de apel se depun la Judecătoria Sectorului 1 București.

Pronunțată, astăzi, 15.07.2020, prin punerea soluției la dispoziția părților prin mijlocirea instanței.

PREȘEDINTE,
[REDACTED]

GREFIER,
[REDACTED]